

Peter E. Bjerck

Etter kort tids sykeleie er en av Larviks kjente forretningsmenn, grosserer Peter E. Bjerck, avgått ved døden, nær 84 år gammel.

Peter E. Bjerck kom til Larvik da han var 20 år gammel og ble ansatt som fullmektig i Mons Andersens firma. Denne stillingen innehadde han til han i 1920 overtok firmaet, som han med levende interesse og stor dyktighet har ledet i alle år. Det er da også kjent over store deler av landet og han kunne glede seg over å ha mange fornøyde kunder.

I de årene grosserer Bjerck bodde i Larvik var han aktiv med i det kommunale liv og satt som medlem av bystyret, innvalgt av Avholdspartiet.

Omkring 1912 flyttet Peter Bjerck til Nanset og hadde senere sitt hjem der.

I alle år har grosserer Bjerck vært med i det kristelige arbeid i Larvik. Han var først tilsluttet en liten disentermenighet som var i virksomhet noen få år. Fra 1907 har han vært tilsluttet pinsemenigheten, og han har vært avholdt av alle som har vært med der.

Peter E. Bjerck var en bereist mann. Han likte å reise, og han var ivrig etter å studere de ting han handlet med. Da han var 80 år lærte han seg italiensk. Det forteller meget om hans vitalitet.

Peter E. Bjerck var en omgjengelig og elskverdig mann, snill og hjelpsom i all sin ferd og han var aktet og avholdt av alle.

Hans høyreste skikkelse var et karakteristisk trekk i bybildet, og han vil bli dypt savnet av alle som i årenes løp hadde lært den noble man nå kjenne.

Peter E. Bjercks begravelse

Under meget stor deltagelse av slekt, venner og kjenninger fant grosserer Peter E. Bjercks begravelse i går sted fra Krematoriet. Mange tilreisende predikanter og brødre fra pinsemenigheten såes i det store følge, og til båren var det sendt mange vakre kranser.

Fiolinisten Ole Bugge og organist John Hustad spilte til innledning «Våren» av Grieg. Etter at man hadde sunget sangen «Tenk når jeg min Frelser skuer», forrettet forstander Ivar Trannum. Han knyttet sin tale til profeten Daniel 12. kapittel, 13. vers: «Men gå du din ende i møte! Du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagens ende». Når han hadde valgt å tale ut fra Daniels bok, var det fordi man hos Daniel fant trekk som har

meget tilfelles med Bjerck: en fast karakter, aldri kompromiser i sitt gudsforhold, når han avanserte til større oppgaver, glemte han ikke sine medbrødre. Så var han klarsynt, skuet inn i tiden og var en kjenner av tiden. Han var høyt elsket, rakrygget i prøvelse, en ydmyk bønnemann og opptatt med evige ting.

Peter Bjerck ble frelst i sin ungdom, og han var med å grunnlegge Betania-menigheten i Larvik. Misjonen sto hans hjerte nær, og han var i sin helhet til stor velsignelse for Guds sak.

Etter talen sang man sangen «Herfra mitt Zion jeg skuer», og Bugge og Hustad spilte «Ave Maria» av Schubert.

På båren ble det lagt ned krans fra nærmeste familie ved Reidar

Christiansen. Fra funksjonærer i firmaet M. Andersen Eft. la Anker Lie ned en krans, og til slutt ble det ved forstander Ivar Trannum lagt ned en krans fra menigheten i Betania.

Til musikk ble båren ført ut av Krematoriet og til graven, hvor jordfestelsen fant sted. Også her forrettet forstander Trannum. Før og etter jordpåkastelsen ble sunget et vers av salmen «Så ta da mine hender».

Marskalker var F. A. Ramberg og Harald Mathisen.

Etter begravelsen var det en minnestund i Restaurant Greven, hvor apoteker Ivar M. Witzøe, Grorud, holdt andakt.

Om kvelden var det minnemøte i Betania.

Dødsfall

En kjent mann i Larvik og på Nanset, grosserer Peter Eyde Bjerck, er død 82 år gammel. Han kom til Larvik som ung og var i mange år ansatt i Mons Andersens engrosforretning, før han overtok denne forretning etter Mons Andersens død. — Grosserer Bjerck opparbeidet forretningen ytterligere, og den ble kjent i papir- og kortevarebransjen over store deler av landet.

Etter hvert overdro Bjerck meget av arbeidet til sin sønn, men han holdt seg stadig i kontakt med forretningen helt til for nylig.

I sin tid kjøpte grosserer Bjerck huset etter bakermester Adolf Jacobsen, og i fjor bygget han et nytt lite hus på den samme tomten. Han hørte til de trofaste Bøkeskogsvandrere, og satt gjerne der oppe med sine aviser og sin kaffe.

Offentlig styre og stell var han ikke med i, men i Betania var han aktivt med helt siden stiftelsen av denne menighet i Larvik. Han var eldstebroder i Betania i mange år, og har nedlagt et stort timelig og åndelig arbeide i menigheten.

Pastor Jens Petersen

fyller 50 år den 13. august. Samtidig kan pastor Petersen dette år se tilbake på 25 års predikantgjerning. Det var i 1928 at han sammen med sin bror begynte å preke i de forskjellige norske og svenske menigheter og kirker. I 1932 ble pastor Petersen kalt til Betanias menighet i Larvik, som han betjente inntil han mottok kallet til Zion menighet i Stavanger. Det brøt ut en vekkelse i Larvik under hans virketid der. I Stavanger måtte en ny kirke bygges på grunn av den store tilslutning til møtene. Pastor Petersen som sammen med de ledende brødre foresto kirkebygget der, fikk bevilgning av kirkedepartementet i Oslo til å bygge den nye Zion kirke på statskirkenes grunn ved siden av Hetlandskirken i Stavanger. Denne meget rommelige kirke med plass for flere hundreder, ble innviet i 1936. Pastor Jens Petersen betjente Zion i Stavanger i 5 år som dens pastor, inntil han mottok kall fra U.S.A. i 1938. I de siste 12 år har pastor Petersen for det meste virket i Brooklyn, unntatt en tids opphold i California. Under den siste verdenskrig ledet han den kristelige norske kringkastingsgudstjeneste som ble utsendt hver uke over Brooklynstasjonen WBYN.

Pastor Petersen er for tiden prest i Zion Evangeliske Kirke i Brooklyn, U.S.A. Mange av hans venner i Norge vil få anledning til å hilse på ham om ikke så svært lenge, idet han har planer om en Norgestur til vinteren eller vårparten.

1953

En venn.

En hilsen fra New York

Idet jeg har mottatt så masse hilsener fra Larviksfolk gjennom post og telegraf, ville jeg be om plass i Deres avis for en nyttårshilsen, idet det ellers ville være umulig for meg å besvare dem alle.

Jeg er pastor i den norske Zionkirken her og vi har meget gode møter og gudstjenester.

Jeg minnes med glede Larvik, den by hvor jeg i så rikelig mål fikk dele både gleder og sorger med de mange — både sist sommer, men særlig for 20 år siden under vekkelsetiden der.

Pastor Jens Petersen,
561-41 Street, Brooklyn, N. Y.
U. S. A. 1952

Det nye år

Av pastor Jens Petersen

Alene jeg bedende skriver mit dikt,
mens tankene går til Guds ord,
o hvor rikt.
Det trøstet og gledet mitt hjerte
iblant,
når sinnet var sorgfullt — der
lindring jeg fant.

Nytt år ruller inn, og det gamle
forsvant, —
dog aldri forgå skal alt edelt og sant.
Det skjønne du gjorde for Jesus
på jord
skal lyse deg vei til de himmelske bord.

Ha takk for ditt håndtrykk, ditt
smil og ditt ord, —
den tåre du tørret — du var som
en mor, —
beskjeden og liten — men o,
du var stor, —
du vandret så stille i Mesterens spor.

Si hvordan kan kristne så ulike bli —
når alle forløste ved blodet ble fri....
Si, var det ei nåde — hans
kjærlighet varm —
som frelste deg synder så fattig
og arm?

Hva gjorde du da i det året som gikk?
Du utdelte slag med din munn —
med ditt blikk.
Du hårdhjertet sa: «Han min
broder ei er»,
— Husk hjemad mot dommen,
mot lønnen det beer....

Ei tårer — ei bønnen kan bringe
det år
tilbake, som svant — en høst
forestår....
Det hjerte du såret, den smerte
som svir,
vil alltid deg hindre — den
evig forblir....

Si, tror du — du bedre var stillet
enn han, —
om du hadde stått der i
brennigens brann?

Om du hadde vært i hans sted, —
han
si, tror du — du bedre dir

Din mangel av kjærli

forteller den sannhet
at fall forestår i «d

Tidligere norgesmester i bryting vitner om sin frelse

Jeg sitter i den koselige stuen hos ekteparet Mildrid og Anker Svendsen i Byskogen, Larvik. Det er et lykkelig par jeg har den glede å besøke, og ikke minst mannen i huset stråler av glede. Men så har han også nylig gjort den største opplevelse et menneske kan gjøre. Han er nylig blitt frelst! Og jeg lar ham selv fortelle:

— Helt fra barndommen av har jeg hatt respekt for kristendommen. Jeg har sjelden nytt alkohol, og jeg har aldri hatt hang til nikotin, selv om jeg har vært et helt igjennom verdslig menneske.

De interesser som oppslukte meg i verden var først og fremst sporten og bridgespillet. Jeg deltok i mange konkurranser innenfor disse grenene, og det ble en del trofeer av det i årenes løp. Dessuten var jeg en lidenskapelig totalisatorspiller, og jeg var ofte å finne på travbanen i helgene. Heldigvis forstod jeg å sette grenser når det gjelder dette farlige spillet, ellers kunne det lett ha blitt til økonomisk ruin.

Vi får omsider lirket ut av Anker Svendsen at brytingen var hans største interesse i tidligere år, og den gikk han inn for med liv og sjel og drev det ganske langt der, noe den kraftige fysikken vitner om. I 1939 ble han norgesmester i juniorklassen. Etter krigen erobret han 5 annenplasser i seniormesterskapet.

— Jeg fant mange gode kamerater innenfor sportslivet, og jeg opplevde mange hyggelige samvær i dette miljøet. Men dette livet kunne likevel ikke tilfredsstille meg helt, fortsetter Anker Svendsen.

— Men så skjedde det noe i pinsen for fem år siden. En kveld jeg kom sent hjem fra skiftarbeid, fant jeg min hustru sønderknust og gråtende. Jeg spurte forundret hva som feilte henne. Og hun stammet fram: «Anker, nå har jeg tatt min beslutning om å gi mitt liv til Jesus!» Hele denne dagen hadde min hustru vært i dyp sjelenød p.g.a. et plutselig dødsfall i vår bekjentskapskrets. En av byens kjente idrettsmenn ble brått rykket inn i evigheten. — Som ganske ung var jeg med blant de troende en kort tid, skyter fru Svendsen inn, men noen virkelig frelsesopplevelse eide jeg nok ikke. Men nå kom kallet som lyn fra klar himmel, og jeg fattet min beslutning. Men jeg opplevde en veldig kamp, fordi jeg fryktet så for hvorledes min mann ville reagere. Frykten

Anker Svendsen er en kjent bryter fra Larvik. Han har et norgesmesterskap som junior og fem annenplasser i seniormesterskapet. Nå er Anker Svendsen et ivrig medlem av pinsemenigheteten Betania i Larvik.

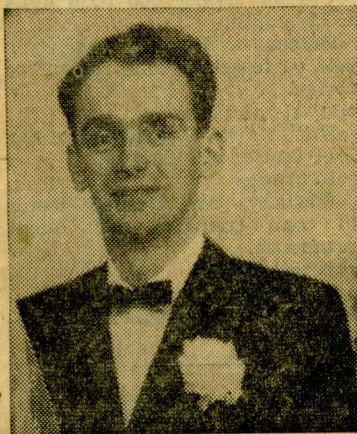
viste seg å være ugrunnet. Min mann hjalp så godt han kunne, enda han selv ikke var frelst. Han ringte til noen i vår familie som var pinsevenner, og de kom hjem til oss og bad for meg den kvelden. Jeg møtte Jesus og ble herlig frelst. Dagen etter var det pinsestevne i Betania, og jeg gikk dit. Lokalet var sprengfullt. I det møtet avla jeg for første gang mitt vitnesbyrd. I min verdslige tilstand var dansen mitt liv, men pris skje Gud, nå var alt blitt nytt, slutter fru Svendsen med et strålende smil.

Og så fortsetter mannen, like strålende som hustruen.

— Hver dag i disse fem årene har min kone bedt for meg. Hun har frimodig og inntrengende talt til meg om Jesus, uten å mase. Det som har gjort størst inntrykk på meg, er at jeg merket uvilkårlig at hun ventet at jeg skulle bli en kristen, selv da jeg syntes å være blottet for interesser i den retning. Min hustrus bønner og hennes sterke forvisning overmannet meg etter hvert, og jeg som selv har lagt mange konkurrenter i matten, måtte omsider overende. Jesus Kristus ble meg for sterk, og jeg kapitulerte. Jeg var begynt å gå på noen møter i Betania. Søndag kveld den 4. februar hadde hun også fått meg med. Gud talte sterkt til mitt hjerte den kvelden, men jeg ville ikke bøye meg, fordi jeg trodde at jeg først måtte oppleve et sterkt følelsesmessig kall. Men da jeg kom hjem etter møtet den

kvelden, forstod jeg klart at nå måtte jeg ta min beslutning, og så bøyde jeg kne sammen med min hustru, og hun bad for meg. Jesus gav meg en vidunderlig fred i hjertet og visshet om syndenes forlatelse. Men jeg sa til min hustru: «Førstkommende søndag kveld vil jeg gå helt fram til botsbenken i Betania og få forstanderen og de ledende brødre til å be for meg som en offentlig bekjennelse om at jeg nå er blitt en kristen. — Og så skjedde. Djevelen skremte meg med at det ville bli en veldig kamp for å bli kvitt de verdslige interesser. Men det gamle livet tok momentant slutt da jeg slapp Jesus inn i mitt hjerte. Jeg har fått frimodighet til å bekjenne Jesu navn blant mine arbeidskamerater og tidligere venner, og jeg merker at de respekterer mitt standpunkt. Jeg kommer aldri mer til å vende tilbake til mitt forrige liv. Hele min trang er å leve for Jesus. Og neste gang det blir dåp i Betania, blir jeg med blant dåpskandidatene. Jeg ser klart at det er velen som Guds ord viser, slutter vår venn med et varmt smil. Th.

In memoriam

I årets siste timer når et sorgens budskap oss. Vår venn Alf Otto Nilsen er gått bort. Vi står med tårefylte øyne og undres: «Har Gud så god råd?»

Vår tanke går tilbake til den gang han som liten gutt gikk på søndagsskole, høflig og smilende, hyggelig mot alle.

Han vokste opp, og vi fikk møte ham i Betania. Der adlød han sin Herre og ble søndagsskolelærer. Alltid like glad bar han budskapet om Jesus til barna.

Han gledet oss alltid med sin sang og musikk. Han spilte mange instrumenter, piano, trekkspill, kontrabass, gitar, fiolin og cello, og var selvskrevet som leder for musikken.

Vi tenker nå på den gangen for

†
Min høyt elskede mann, Gun Sissels snille pappa, min kjære sønn, vår svigersønn og dattersønn

Alf Otto Nilsen

tok Jesus hjem til seg i dag bare 28 år gammel.

Nanset, den 30/12-65

Ase Nilsen

Gun Sissel

Gudrun Nilsen

mor

Sigrid og Alf Engeseth

svigerforeldre

Susanne Moholt

bestemor

Svigerinner og svogre

Begravelsen foregår fra Krematoriet onsdag 5. januar kl. 13.30.

to år siden da han sto som brudgom. Senere husker vi ham som glad og stolt pappa.

Vi levde med ham da han for et år siden mistet sin kjære far, og ansvaret for hans mor ble lagt på hans skuldre.

Men Herren hadde andre planer med Alf Otto. Bortgangen ble et smertelig tap for hans hustru. Hans mor mistet den eneste hun hadde igjen, sin sønn.

Hans plass i hjemmet og i menigheten står tom, hans sang og musikk er forstummet.

Vi kan ikke forstå hvorfor. — Gud, vår Far, vil gi oss forklaringen. Vener,

Begravelse

Alf Otto Nilsen ble under usedvanlig stor deltagelse av slekt og venner begravet fra Larvik Krematorium i går. Organist Hustad spilte et preludium, og deretter var det solosang ved Trygve Gulbrandsen som sang «Korset lyser hele veien». Deretter sang forsamlingen unisont «Blott en dag, et øyeblikk av gangen».

Forstander Rem forrettet og talte over Filippenserbrevet, kap. 3, vers 20—21: «For vårt rike er i Himmelen, og derfra venter vi og den Herre Jesus Kristus som frelser». Forstander Rem tegnet et vakkert bilde av avdøde, og lyste velsignelsen. Etter talen sang forsamlingen «Lykksalig, lykksalig, hver sjel som har fred».

Det ble lagt ned flere kranser. Forstander Rem la ned krans fra avdødes hustru, mor og lille Gunn Sissel. Forstander Rem la også ned krans på vegne av svigerforeldre, svigerinne og svogere. Det ble lagt ned krans fra menigheten Betania ved eldste Reidar T. Christiansen, og fra Lagro ved adm. dir. Birger G. Johansen. Det var forøvrig en mengde blomster og kranser på båren.

Til orgelmusikk ble båren båret ut av seks av avdødes venner. Ved graven forrettet forstander Rem, og før jordfestelsen sang man «O tenk når engang samles skal» og etter «Å Gud hvor er din nåde stor».

Trygve Gulbrandsen takket de fremmøtte for deltagelsen. Etter begravelsen var det minnesamvær på Villa Farris.

Dødsfall

Helt uventet avgikk Alf Otto Nilsen ved døden på sin arbeidsplass, bare 28 år gammel. Alf Otto Nilsen var sjef for faktureringsavdelingen ved Lagro og deltok i flyttingen av firmaet, da han plutselig segnet om mens han sto og snakket med noen av firmaets ansatte. Det var hjertet som sviktet, og bedriftens mange ansatte og ledelse kunne bare med stor sorg motta budskapet om at denne unge og meget ansatte mann så plutselig var revet bort. Alf Otto Nilsen etterlater seg hustru og et lite barn.

ØSTLANDS-POSTEN tirsdag 4. januar 1966

Alf Otto Nilsen var fra Nanset. Han har for det meste drevet i butikk- og kontorbransjen, og han var før grossistsammenslutningen knyttet til firma Birger G. Johansen. Der viste han seg å være meget dyktig, og han fikk derfor tilbud om stillingen som sjef for faktureringsavdelingen nå da dette ble aktuelt.

Nilsen var meget religiøs, og har lenge vært aktivt med i Betania. Her ledet han musikklaget, og han spilte selv flere instrumenter. Han var også søndagsskolelærer, og hadde sin egen klasse som han underviste.

Han var avholdt både blant kolleger og blant sine sjefer. Han blir karakterisert som en energisk og dyktig mann og som et strålende menneske i sin omgang med andre.

Menighetsforstander Tore Helge Rem 50 år

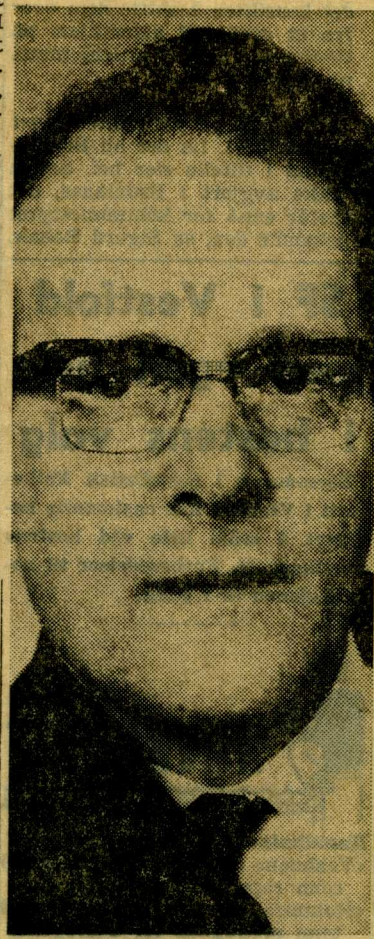
Tirsdag fyller menighetsforstander Tore Rem 50 år. Han kom til Larvik i 1964 og har siden den gangen virket som forstander for Pinsemenigheten Betania. Rem kom tidlig med i menighetsarbeidet, og har virket som predikant i Pinsemenigheten siden 1939. I noen år reiste han som evangelist og har siden 1943 virket som menighetsforstander i Alesund, Øyer, Grimstad, Notodden og Flekkefjord før han kom til Larvik.

Tore Helge Rem er en lun og hyggelig kar som har mange venner i Larvik, også utenfor Pinsemenigheten. Gjennom sitt arbeide for misjonen har han truffet mange mennesker — ikke bare i Norge, men på hele kontinentet. Han har siden 1963 vært formann for Pinsenvennenes Europamisjon og ikke minst gjennom sitt verv der har han kommet i kontakt med mennesker av forskjellig natur.

Arbeidet som formann i Europamisjonen er krevende. Bl. a. er budsjettet på 230 000 kroner, og rundt om på kontinentet har Pinsemenigheten over 50 evangelister som Rem har kontakt med.

I mai reiser forstander Tore

Helge Rem sammen med kollega Tom Erlandsen fra Sandefjord på en misjonsreise til Romania. Turen skal vare i tre uker og starter i Paris.

"KS" 25 JULI 1970

Dager og år

60 år

Arthur Dyreng, Kirkestredet 9, Larvik, fylte 60 år søndag 19. juli. Da K.S. går tidlig i trykken nå i sommertiden, kommer dette post festum.

Br. Dyreng ble frelst i sin ungdom, døpt og tillagt menigheten i Betania, hvor han siden har hatt sitt åndelige hjem. Dyreng har også virket som evangelist i tidligere år, da hovedsakelig i Nord-Norge. Selv om han ikke lenger er heltidspredikant, har br. Dyreng fremdeles bevart evangelistgnisten.

Arthur Dyreng har vært tjener i menigheten i mange år, likeså menighetskasserer. Br. Dyreng er trofast i sin tjeneste og lett å samarbeide med.

Menigheten og dine mange venner gratulerer på det hjerteligste og ønsker deg og din kjære Rakel Guds rike velsignelse over kommende dager!

M. Nicolaysen.

50 år

Predikant Brede Olsen fylter 50 år tirsdag 28. juli. Br. Olsen er en skattet forkynner som har en sentral forkynnelsen. Han har tidligere reist som emis-sær i Indremisjonen, men ble senere døpt

og tillagt menigheten Betania, Larvik.

Brede Olsen hadde bl. a. en svøt god tid i Østfold, hvor han fikk være redskap til en vekkelse. Det er mange som således i dag takker Herren for det som br. Olsen har fått være for dem.

Dessverre har br. Olsen vært svært plaget med sykdom, så vi venter at den himmelske hjertespesialisten snart vil gripe inn. Heldigvis har han sin kjære Gerd ved sin side, og det var ingen falske løfter hun gav som brud foran alteret da hun lofte for Guds åsyn å hjelpe sin mann i sykdom.

Kjære br. Brede, jeg vil på vegne av menigheten, dine kolleger og mange venner ønske deg hjertelig til lykke med dagen. Må Herren velsigne de kommende dager!

Adr.: Nanset Bedehus, Larvik.

M. Nicolaysen.

"KS" 17 Januar 1970

75 år

Eldstebror Reidar Th. Christiansen, Larvik, fylter 75 år lørdag 17. januar. Broder Christiansen flyttet til Larvik i 1924, og her ble han frelst i 1930. To år etter ble han tillagt menigheten Betania,

og her har han siden hatt sitt åndelige hjem.

I 1937 ble han menighetstjener, og allerede året etter ble han valgt til eldste. Dette verv har han skjøttet siden. Han har også tjent som forstander i perioder menigheten har vært uten lønnet sådan, og Christiansen har vært hovedkasserer i tilsammen 16 år.

Vår bror er en solid og stø type, som en har kunnet regne med under alle slags forhold. Ved sin side har han sin trofaste Astrid, som har betydd mye både for ham og menigheten. I den siste tiden har Reidar Christiansen vært plaget med sykdom. Vi håper at han snart er kjekk igjen og kan delta iblant oss. Menighet og venner ellers ønsker hjertelig til lykke med den store dagen og håper på mange gode dager framover.

Adressen er Welhavens vei 16, Larvik
Monrad B. Nicolaysen

Så har da enda en av våre brødre fått hjemlov. Henrik Friis la ned vandringstaven lørdag 25. november. Stille som han levde vandret han over floden i fred. Budskapet om hans bortgang kom så fort og uventet på oss, ja, slik at det faktisk er vanskelig å bli fortrolig med at det er virkelig. Han hadde tilsynelatende ennå mange rike år foran seg i tjenesten, men Herren ville det annerledes, og altså i en alder av 51 år kom slutten på hans virketid.

Med ham har pinsebevegelsen mistet en av sine fremste forkynnere og skribenter. Menigheten her mistet et solid medlem og byen en talsmann som ville rett og rettferdighet og som uredde hevdet sine meninger. Det var alltid en glede å lytte til Friis når han talte Guds ord. Han hadde alltid noe å gi. I sitt daglige liv kunne Henrik Friis virke heller ordknapp, stille og beskjeden gikk han sammen med oss, men når han hevdet sine meninger, var det alltid vel gjennomtenkt og underbygget. Derfor fikk hans ord tyngde og autoritet, derfor fikk han også bety så meget for bevegelsen han tilhørte og elsket. Når han kom på prekestolen, kunne han føre oss opp til de største høyder.

Også som skribent og forfatter har han fått yte meget, og gjennom sine andakter i radio nådde han mange, og fikk mange takkens ord for sine taler.

Henrik Friis reiste ut som evangelist fra Haugesund i 1941, og sitt virkefelt fikk han vesentlig i Telemark, hvor han har vært forstander i Kviteseid og Notodden i mange år. Han hadde mange venner oppover i bygdene i Telemark. Hans pinsehistorie „Det brenner i bygda” viser med hvilken grundighet og interesse han satte seg inn i bevegelsen som han tjente, også nå i de senere år mens han kombinerte kontorjobb med predikantgjerningen.

Det er ufattelig at br. Friis ikke er iblant oss mer, og vi føler tapet stort etter en kjær venn, kollega og bror. Vi hadde egentlig ikke råd til å miste ham nå, men vi bøyer oss i ydmykhet for ham som har alle tråder i sin hånd, også den enkeltes livstråd. Våre tanker og dype medfølelse går til hans hustru, Judith og sønnen André, som mer enn noen føler på sorgen og savnet etter en kjær mann og elsket far. Vi forener oss i bønn for dem, og alle som stod Friis nær, og lyser fred og velsignelse over hans minne iblant oss.

Henrik Friis begraves fra Notodden kapell lørdag 2. desember kl. 13.

Reinert O. Innvær

2/12-72
KORSETS SEIER

La meg få føye noen personlige ord til ovenstående. Jeg kommer fra samme by og menighet som Henrik Friis, Tabernaklet, Hauge-sund, og jeg har følt i disse dager som om en av mine aller nærmeste og kjæreste har gått bort.

Det første bevisste minne jeg har av Henrik er fra en gang mor var syk. Henrik besøkte henne, og jeg ser ham ennå for meg der han med gitaren i hånd står og støtter seg til en stor kommode. Han var svært ung den gang, og jeg var bare guttungen, men ennå toner sangen han sang i meg: „Min Jesus

gikk bort å berede meg rom, i herlighet!”

Jeg måtte finne fram denne sangen da jeg fikk høre at Henrik var blitt hentet hjem til Jesus. Tenk, det ble bokstavelig som det lyder i et av versene: „En morgen så skjønn går jeg herfra i fred, til herlighet.”

I pinsevekkelsen føler vi tapet av Henrik Friis. Vi vil savne hans grundige bibelforkynnelse og også hans karakteristiske sang. Det var noen sanger som likesom hørte Henrik til. En av barna våre sa en dag ved ved frokostbordet: — Var det ikke han som sang om

„Loftenes land?” Jo visst gjorde han det, og han hadde syn for de usynlige og evige.

Gud velsigne og styrke dere Judit og André. Vi har følt med dere og grått med dere. Ikke bare medfølelsens tårer, selv om vi også har kjent den smerten, men vi har grått over tapet av en kjær venn og god bror, og vi står i undring over det som Gud gjør. Men midt alt får vi tro det som også Henrik brukte som tittel på et lite hefte han skrev for mange år siden: „Men Gud tenkte det til de gode.”

Gunnar Tveit

HENRIK FRIIS BEGRAVELSE

Den kjente pinsepredikant og forfatter Henrik Friis ble begravet fra Notodden kapell lørdag 2. desember. Kapellet rommet ikke den store skare mennesker, blant dem mange predikanter, som var møtt fram for å følge Friis til graven. Mange måtte stå.

Etter musikk til innledning sang forstander Øyvind Skjennum: „Blott en dag, et øyeblikk ad gangen,” og i fellessangen lod det også så overbevisende: „Bedre kan jeg ikke fare, enn å fare til min Gud.”

Forstander Reinert Innvær talte fra Åp. 14,13: „Salige er de døde som dør i Herren heretter. „Han nevnte det ufattelige i det som hadde skjedd, men uttrykte takknemlighet for det som Henrik Friis har fått utrette iblant oss i de år han fikk tildelt. I det siste hadde Friis ved flere anledninger vært opptatt med himmelen på en særlig gripende måte. Nå er målet nådd.

Etter talen sang forsamlingen „Her fra mitt Sion jeg skuer.” Det var hele atten stykker som la krans på båren, og fra de forskjellige ble det uttrykt takk for det som Friis hadde betydd for dem, både i åndelig og praktisk sammenheng. Forstander Skjennum sang til avslutning „Jag har hørt om en stad.”

Kisten ble ført til graven av predikantkolleger, og forstander

Innvær forrettet.

Notodden Pinsemenighet innbød til minnesamvær i Idrettshallen, og over to hundre deltok i denne gripende stunden. Reinert Innvær ønsket velkommen, og samværet ble ledet av forstander Georg Surland-Hansen.

Det var mange fra familie, menighet og predikanter som var med og tegnet et vakkert bilde av vår bror, og gav uttrykk for takknemlighet for det han hadde betydd for dem i forskjellige sammenheng. Tapet føles stort av oss alle som hadde lært Friis å kjenne, men hans gjerning var fullendt, og det behaget Herren å ta ham hjem.

Notoddens ordfører sa det så betegnende at han hadde lært Henrik Friis å kjenne som en mann som hadde begge benene på jorden, men hjertet i himmelen.

I minnesamværet var det sang av vennene Holt, Åge Larsen og Betania Musikklag.

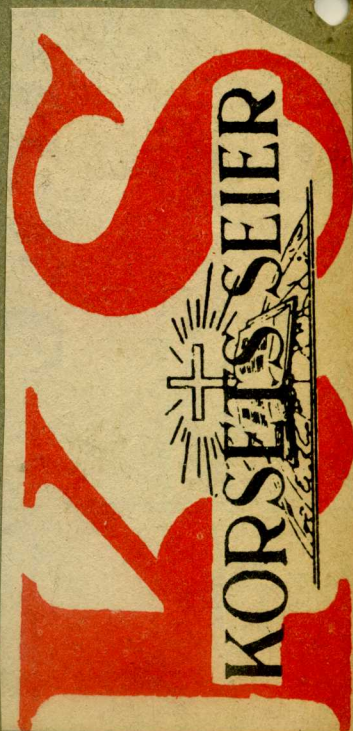
Henrik Friis' hustru, Judit, takket til slutt menigheten for festen og for all deltakelse.

Vi lyser fred over vår kjære brors minne. Den sæd han strødde ut vil fortsette å bære frukt.

Gud signe hans hustru og deres sønn André. Savnet er nok stort, men „Som din dag så skal din styrke være.”

Gunnar Tveit

NR. 99 - ONSDAG 13. DESEMBER 1972 -

Forstander Tore H. Rems begravelse

1972

Filadelfia, Eydehamns avholdte forstander, den kjente pinsepredikanten Tore Helge Rem ble begravet fra Stokken kirke sist lørdag. Det var usedvanlig stor deltakelse, blant annet av mange predikanter.

Den store forsamlingen begynte å synge „Blott en dag, et øyeblikk ad gangen”. Hvor trøstefullt måtte det ikke være for hustru og barn, tross dette store tomrom, å lytte til ordene i sangen om „For hver særskilt dag med særskilt trøst. Hver en dags bekymring vil han bære”.

Sokneprest Kjøl fortalte om sitt siste besøk hos Rem, hvor de sammen hadde delt Guds ord, og hvor soknepresten selv var blitt beriket.

Forstander Tom Erlandsen, Stavanger, holdt en gripende tale fra Fil. 1,20 „For meg er livet Kristus og døden en vinning.”

Tore H. Rem var oss så kjær og til så stor nytte, blant annet i Europamisjonen. Han hadde så mange gode egenskaper. Erlandsen rettet en inntrengende appell til den store forsamlingen om å sette kurs mot det rette sted. La oss strebe etter å få del i det levende håp.

Eldstebror Ole Andersen fra Eydehavn sang: „Jeg er i Herrens hender”.

Det var en gripende stund da en av Rems døtre la på en krans som siste hilsen fra barna.

Eldstebror Finn Nykvist la ned krans fra Filadelfiamenigheten i

Tore H. Rems bære ble ført til graven av seks predikanter.

Eydehavn, hvor han takket for den hjertevarme som alltid strålte ut fra forstander Rem. Han hadde i sannhet en hyrdes øyne og hjerte.

Forstander Erlandsen la ned krans fra søsken og deretter fra Europamisjonen, hvor Tore Rem hadde vært mangeårig formann. Navnet Tore Rem er kjent i mange land utover i Europa. Et kjær navn, et aktet navn.

Kisten ble båret ut av predikanter fra pinsebevegelsen, forstander Morgan Kornmo talte kort ved graven og minnet om at Jesus er kalt den første og den siste.

Filadelfiamenigheten, Eydehavn,

og de tilreisende ble innbudt til et minnesamvær etter begravelsen. Det ble en gripende stund, der mange benyttet anledningen til å takke Gud for vår bror.

Vi synes det bekrefter alt, det som nærmeste nabo til broder Rem gav uttrykk for etter dette minnesamværet: Alle de gode ord som ble sagt om Rem var fortjent.

Vi lyser fred over vår brors minne. Pinsebevegelsen og særlig vår sørlige landsdel har måttet unnvære en som vi syntes var umistelig.

La oss huske på hustru og barn i denne tid som savnet blir stort.

Arne Ellingsen

Til minne

Litt av det same sjokk som forst. Kornmo nevner om ved Tore Helge Rem sin borggang kjende vel vi og, der vi sat med KS og augo møtte bilde av det gode, kjende andlet til denne mektige, avhaldne predikanten under spalta: Hjem til Gud.

Så vart det eit nytt, stort tomrom blant desse våre „eldre” vitner. Desse kjende, dyktige, og ikkje så rett unge lenger.

Det er desse vi gamle liksom kjenner mest til. Desse som vi er vant til å ha iblant oss der vi samlast til større stevner. Desse som vi gjerne køyrer ein del mil for å høyre, for å ta imot, for å bli inspirert og styrkte ved. Slikt som vi treng på den vanskelege reise gjennom livet som kristne. Vi er sjølv sagt veldig glad for alle dei unge misjonærer og Herrens vitner som stillar seg villig i tenesten,

men det er nå slik når ein kjem opp i åra, ein merkar at det ligg mange år mellom dei unge og dei eldre.

Om vi ikkje kjende Rem så mykje personleg, hadde vi då fått helsa på denne elskelege bror slik iblant. Og vi veit han stod blant våre fremste pinsepredikantar. Desse trauste, tilårskomne Herrens vitner, som er fyllt med visdom og Gudsopenbaring, og som ber tyngda og ansvaret for pinserørsla i dag. Vi fekk ikkje høve til å høyre Tore Rem si siste, mektige tale på Hedmarktoppen i sommar, men vi har høyr, og som også forst. Kornmo nevner, det var eit budskap utenom det vanlege. Så

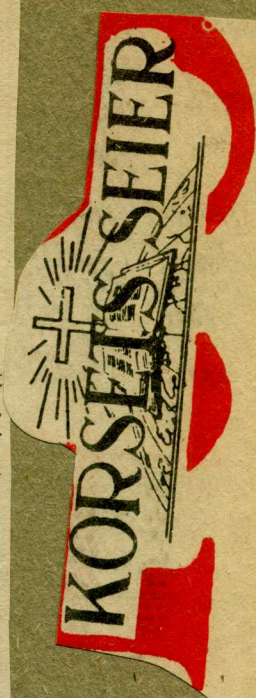
vakært! Så gripande! Vår brors svanesang, hans siste mektige appell til den store, troende forsamling! Og så var hans gjerning her på jorda slutt. Tore Helge Rem fallt på sin post.

Vi kjenner sår undring og vemod over Rem sin bortgang. Og vi kjenner medkjensle for den store familien som sit att med saknaden og tomromet etter denne gode far. Må Herren gi dykk stor styrke i sorga!

Så får vi vel sei med songaren:

Store, store Gud,
kven kan deg forstå?
Underleg er vegen
som du fører dine på.
Men om vegen tidt vert tung,
eg fram mot målet ser.
Å fagre, fagre himmelheim,
tenk, snart så er eg der!

Ingebjørg Tveit

NR. 96 - LØRDAG 2

De fire midterste sidene i dagens KS er viet Sørlandet. Det er et aktivt arbeid som drives blant landsdelens pinsevenner, og vi bringer glimt fra mange steder. Blant annet har man skaffet seg et fint leirsted – Fredheim – som sikkert vil bli til stor hjelp både for unge og gamle. Ellers er det stor iver for evangelisering hos ungdommen.

Sidene 5 – 8

NR. 4 – LØRDAG 15. JANUAR 1972 – 69. ARG. PRIS 75 ØRE.

HJEM TIL GUD

†
Etter en tids syk-
leie fikk eldstebror
Reidar T. Christian-
sen, Larvik 30.
desember flytte her-
fra for å være med
Herren.

Med Christiansens
bortgang har kristen-
folket, pinsebevege-
sen og ikke minst menigheten Betania,

Larvik, mistet en markant kristen
personlighet. Han kom med i menig-
heten for ca. 40 år siden og har i alle
disse år vært en aktiv og helhjertet
kristen.

Han fant sin plass blant menighetens
musikkvenner, og i hele 16 år tjene han
som menighetens hovedkasserer. Fra
1938 til sin død var han med i
menighetens ledelse som eldste, og av
den tiden fungerte han sammenlagt ca.
20 år som den ansvarlige leder for
menigheten.

Karakteristisk for Christiansen var
den grunnsolide og støe, slik var han i
menighetslivet, og i sin hverdagsferd.
Med disse egenskaper og sitt sunne,
klare bibelsyn stod han frimodig fram
og hevdet det han mente var sant og
riktig.

Br. Reidar T. Christiansen hadde den
store lykke å ha en gudfryktig og
spirituell hustru ved sin side. De to var
alene, men på en spesiell måte utfylte
de hverandre, og ble hverandre til
gjensidig styrke og hjelp.

Vi ber at Gud må styrke str. Astrid
både til legeme, sjel og ånd som nå er
blitt alene tilbake.

Br. Christiansen ble stedt til hvile på
Undersbo kirkegård 4. januar. Under-
tegnede forrettet og nedla krans fra
menigheten Betania. I minnestunden
som ble holdt i Betania, var det mange
som frambar sin takk til Gud for hva
br. Christiansen hadde betydd for dem.
Han etterlater seg et stort tomrom
både i sin familierets og i Betania-
menigheten, men vi gleder oss over at
vår bror nå har nådd målet og får hos
Herren hvile ut etter en lang arbeidsdag
i Guds rike.

Vi takker Gud for alt han gav oss
gjennom vår bror og lyser fred over
hans rike minne.

Knut Bergh

ØSTLANDS-POSTEN lørdag 22. april 1972

Kirke- samfunn i Larvik

I dag:

Pinsemenigheten Betania

1. Og da pinsefestens dag var kommet, var de alle samlet på samme sted.
2. Og med ett kom det en lyd fra himmelen som av et fremfarende veldig vær og fylte hele huset der de satt.
3. Og det viste seg for dem tunger lik-som av ild, som skilte seg og satte seg på enhver av dem.
4. Da ble de alle fylt med den Hellige Ånd, og de begynte å tale med andre tunger, alt etter som Ånden gav dem å tale.
Fra Apostlenes gjerninger, kapitel 2.

Åndsdåp
og tunge
tale og
mye
annet

Reportasje:

Andreas
Markusson

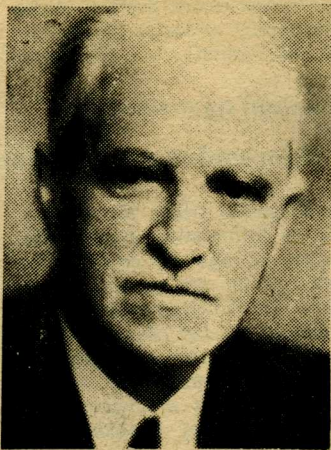
Då Barratt lærde dei unge å preike

Eg trur det var på bibelskulen i Filadelfia 1925 eg høyrde Barratt tala om korleis predikantane skulle oppføre seg på plattformen og talarstolen.

Noko av det han sa, var at dei skulle tala passe høgt. „Då gjer eg det slik at eg får ein mann til å stå nede ved døra når eg ropar opp sangnummeret, og så kjem han fram til meg og seier om det høyrdest godt. Gjorde det det, så legg eg stemma mi så høgt, men ikkje lågare. Eg kan tala høgare, men ikkje lågare, for då får ikkje tilhøyrarane mine noko godt av talen. Det hender det er predikantar her i Filadelfia som legg stemma si så lågt at det er berre ein liten krins rundt talarstolen som høyrer „kviskringa“. Kva skal det vera til?“ spurde Barratt og vart alvorsam i stemma. „Dei andre som sit lenger bort i lokalet, får ingen ting godt av tala.“

Likeeins tala han om å vera uroleg på plattformen og talarstolen. Ein skulle ikkje stå stiv som ei støtte ved talarstolen, men heller ikkje bruke for mange „geberder“, så folk vart opptekne med det, men dei skulle få tak i bodskapen.

Johan Magnussen var på dette møtet, denne bibeltimen i „preikekunst“. Barratt tok fram eit døme frå eit møte førre kvelden. „Eg lika Magnussen i går kveld då han tala naturleg og slo fast det han sa med eit knyttneveslag i talarstolen.“ Ja, slik var Barratt.

T. B. Barratt

Det naturlege veide mest. Magnussen smilte då han fekk ros.

Ein kveld litt sinare kom det ein god, kjend predikant som skulle tala. Han las opp teksta si så lågt at det var berre dei som sat nære talarstolen som kunne høyra. Så byrja han å tala med same tonehøgda. Då brast det for Barratt, „læraren i preikekunst“, og han ropa ut: „Høyere, broder!“ i ein alvorsam tone. Då vende predikanten seg til Barratt som sat ved sida, og sa: „Det kommer nok.“ Då lo Barratt så hjarteleg godt, hugsar eg. Og snart høyrdest stemma over heile salen.

Dette har noko å læra oss og, vi som lever i dag. Kvifor skal ein kviskra, så folk ikkje høyrer det som vert sagt. Eg må hava så mykje kjærleik at eg unner

tilhøyrarane mine å høyra det eg seier. Elles har eg ikkje meir vit enn dei som tek opp plassane nederst i salen, så dei ufrelste ikkje får plass. Når dei lukker opp døra, ser dei at dei nederste plassane er opptekne, og dei snur og vil ikkje gå inn.

Kan henda det trengst å seiast eit ord til dei som talar så høgt i småmøte og husmøte at trommehinnene held på å sprengjast.

Ein annan ting er alle dei nyttelause orda. Ein bror sa til meg for ei tid sidan at ein predikant skulle taka opp preika si på lydband, så han kunne lære å klippa vekk nyttelause ord, som ein kan høyra, slik som desse: „Du som er ufrelst, går fortapt dersom du ikkje omvender deg, halleluja!“ Dette høyrer ikkje heime nokon stad, og mangt anna slikt vert sagt.

Det er nok ikkje så godt å vera predikant. Eg sa det for lenge sidan til ein gamal forstandar om ein predikant: „Han vert så kritisera.“ Då svara broren: „Det skal ikkje mykje nåde til det.“

Johs. Bakken.

Hvordan er det å stå opp om morgenen!

20/2-73

Nybrott

er det klart at mange foreldre har fri om lørdagen og da drar de kanskje avsted — men likevel må vi si tilslutningen er ganske bra — selv om man jo selvsagt kunne ønske at enda flere foreldre sendte sine barn til oss.

— Du går også på møte i Betania søndag kveld?

— Ja, søndagen er den dagen som gir åndelig rikdom og styrke — jeg synes at det man får på denne dager hjelper en til å klare hverdagens problemer.

— Men det er vel slik at de

fleste klarer hverdagen de også selv om de ikke går i Betania?

— Jo, men tro om de ikke går glipp av noe? Jeg har prøvet begge deler — både livet som ikke-troende og som troende, og jeg må si at som troende får man en kraft og styrke. De årene jeg har vært troende har vært de beste år av mitt liv. Jeg tror alle mennesker som er interessert i å skaffe seg materielle verdier og som gjør det — de føler likevel en lengsel i seg — en lengsel etter noe annet? Tror ikke De også det, spør Mildrid Svendsen.

Mildrid Svendsen, Larvik, har to gutter — en går i ungdomsskolen og en går i gymnaset. — står du opp om morgne-

— Ved 7-tiden.

— Tungt?

— Ja, det er ikke akkurat det hyggeligste som fins.

— Skulle vi kanskje ha startet dagen senere — skolen kunne jo ha begynt f.eks. kl. 10.00?

— Nei, jeg tror ikke det — det er bra å komme i gang litt tidlig, sier Mildrid Svendsen.

— Hvilken dag er ukens beste.

— I familiekretsen er det lørdagen. Da forsøker vi å skape hygge hjemme — jeg lager en kake og smører kanskje noen gode smørbrød — og så har vi det hyggelig sammen.

— Søndagen?

— Det er også en god dag. Jeg er nemlig troende — om søndags formiddag hjelper jeg til med søndagsskolearbeidet i Betania og om kvelden er jeg på møte — og det gir meg veldig mye.

— Er foreldrene flinke til å sende barna på søndagsskolen?

— Ja, det vil jeg si at de er. Nå

De beste år av mitt liv

— De årene jeg har vært troende har vært de beste år av mitt liv. Mildred Svendsen, Larvik, sier dette i et

intervju i dagens Nybrott. Vi har stilt Larvik-folk »rare spørsmål«

— se side 2.

Løssalg kr. 1,25

Nybrott

Dagblad for Larvik og omland

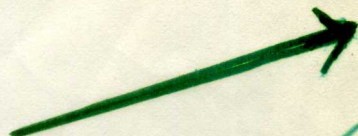
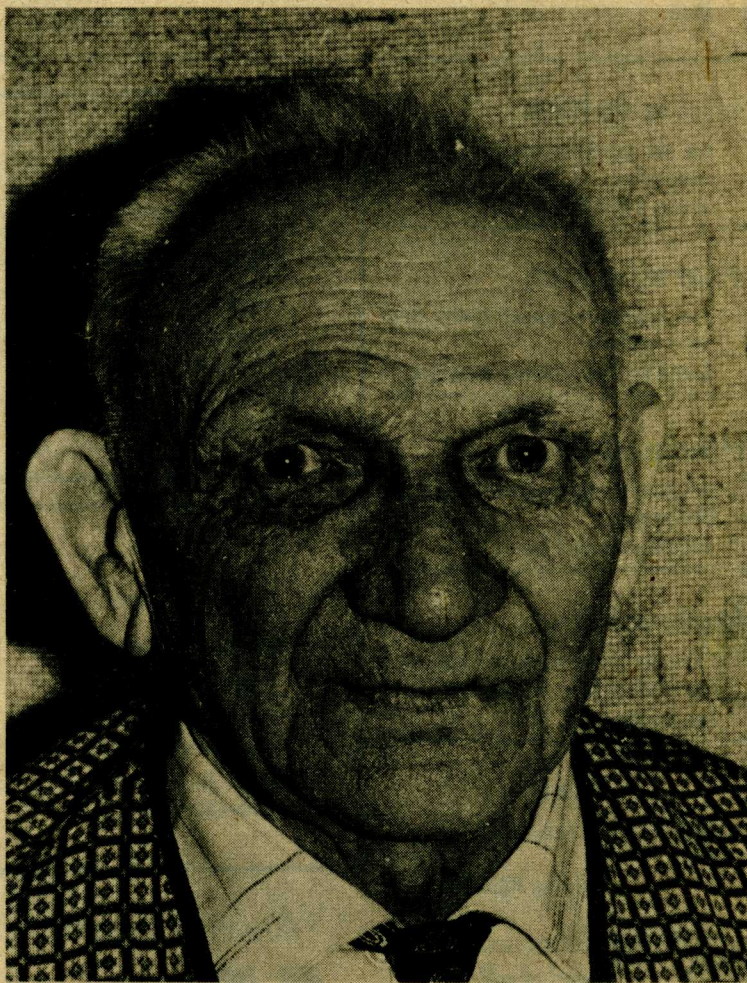
Nr. 301 — Tirsdag 31. desember 1974

Nicolai er 80!

Av Oddvar Hansen

Torsdag 2. januar fyller Nicolai Hansen fra Gloppe 80 år. Nicolai er født og oppvokst i Lia, og han forteller til Nybrott:

— Vi bodde i denne bydelen helt til den ble rasert av den store brannen. Plutselig sto vi på bar bakke. Og det var så visst ikke noen fornøyelse med en familie på åtte medlemmer. De to første døgnene måtte vi ta til takke med å ligge under åpen himmel. Men så fikk far ordnet det slik at vi fikk flyttet inn i en spisebrakke som ble brukt av arbeiderne til Treschow. Men det gikk ikke mange dagene før vi ble jaget herfra, og så var det å gå rundt for å se seg om etter et annet husvære. Og det neste kryptet var det skuret hvor «Fuglen» lå. Her bodde vi til vi flyttet inn på et rom i en stor gård som var under bygging på Langestrand. Det var langt fra ferdig, men kravene var ikke så store. Bare en kunne få familien under tak, var det viktigste. Denne gården bar forresten det koselige navnet «Sorgenfri». Men så en dag etter tre år, svarte dette navnet ikke lenger til gården. Den røde hane gol igjen, og atter en gang ble vi hjemløse på grunn av brann. En av brødrene mine måtte også

bøte med livet i denne tragedien. Men livet måtte gå videre og på nytt måtte far begi seg i veg for å se etter husrom. Også denne gangen var vi heldige. Familien fikk komme inn på et rom og kjøkken hos gamle fiskehandler Pihl. Og her bodde vi så til vi fikk hus på Torstrand.

TIL SJØS

Som mange andre gutter var Nicolai interessert i sjøen, og da han var 16 år mønstret han på en hvalbåt og så bar det ut på de blå vover. Den gangen behøvde vi ikke noen legeundersøkelse før vi fikk reise ut, sier han. Det var bare å dra til sjøs så fort du var ferdig med skolen. Båten jeg mønstret på var en tynn blekkbåt. Tidligere hadde den gått med frukt, men nå var den da omgjort for hvalfangst. I det rommet hvor jeg lå var det ca. femti andre sjøfolk. Og det er utrolig at dette gikk bra. Flere av dem hadde tuberkulose, eller led av andre slags sykdommer.

Selv om det var hardt arbeide ombord hadde vi det godt. Maten var upåklagelig, og jeg husker spesielt en gang kokken la en mark godt smør opp i lapskausen for å gjøre den god og feit.»

Etter en sesong ute mønstret Nicolai av og etter en stund begynte han å arbeide på Impregneringen. Her arbeidet han til han gikk av med pensjon.

FRYKTET YTRE VING

Nå gikk Nicolai inn i idrettsforeningen Fram, og han fikk snart ord på seg for å være en dyktig og fryktet ytre ving. Er det noe spesielt du husker fra denne tiden?

— Ja en gang skulle vi spille en kamp mot Kadettene. Og det var høye og staute karer. Og jeg var jo ganske liten. Men det kom godt med, for da en av «kjempene» skulle stoppe meg og skrevet ut, jumpet jeg og ballen mellom beina på'n. Sendte så ballen over til Oppørød som spilte ytre venstre den gang, og han dundret ballen rett i mål.

Jeg husker også den kampen vi hadde da vi kom til semifinalen. Jeg var ute ved midten,

helt på høyre side da jeg fikk en skråball. Jeg kjørte så rett over mot mål og skjøt første målet. Det andre målet var Johan Thoresen og jeg sammen om. Han sparket indre og jeg ytre. Denne kampen vant vi med 2-1. Det andre laget fikk mål på straffe.

FORSVANT PLUTSELIG FRA FOTBALLARENAEN

En dag var plutselig Nicolai Hansen borte fra idrettsarenaen og idrettsfolket lurte hva var det nå som hadde skjedd? Og hva var det egentlig som forårsaket dette Nicolai?

— Jo, etter en av kampene ute på Fram vill jeg gå en tur inn til byen. Men da jeg kom til Herregården var det som om jeg ikke kom av flekken. Klarte liksom ikke å gå hverken forover eller bakover. Inne på bedehuset kunne jeg høre sang og musikk. Og på en eller annen måte kom jeg meg inn der. Og

dette var virkelig forunderlig, for jeg hadde ikke noen som helst interesse for hverken Gud eller kristendommen. For meg hadde det bare vært sport. Men det som predikanten talte om denne kvelden gikk like inn til meg og den kvelden tok jeg et standpunkt og ble en kristen. Og det er nå over femti år siden, og det har bare blitt bedre og bedre å være en kristen. Nå forsvant interessen for fotball og sport. Jeg fikk nye interesser og ville nå ofre meg for disse.

Etter en stund fikk jeg se at troendes dåp var det riktige

etter Bibelen og jeg lot meg døpe i den nystiftede baptistmenigheten i Larvik. Senere gikk jeg over i pinsemenigheten Betania hvor jeg har vært med i de siste tretti årene. Og her liker jeg meg svært godt, sier Nicolai.

Nå har han flyttet inn på det nye pleiehjemmet i Tjølling, hvor han stortrives. Først og fremst fordi han er frisk og fordi han kan få lov til å være til hjelp for de andre pasientene og få lov til å lyse opp i en mange ganger ensom alderdom.

10/4-74
Hun
skal
gifte
seg!

Brudebuketten

Synnøve Berg, Larvik og Dan Karlsson, Gøteborg, giftet seg lørdag i Betania, Larvik. Dagen ble feiret på Ulleberghus. De nygifte skal bosette seg i Sverige.

Mybrott

Løssalg 1 krone

Mybrott

Dagblad for Larvik og omland

ØKER MEST

— Tirsdag 16. april 1974

Synnøve Berg fra Larvik reiste over til Sverige for å hjelpe sin søster som var bosatt der fra tidligere. Den tiden Synnøve var her deltok hun på noen møter som Smyrname-nigheten arrangerte utenfor Gøteborg. Og det var her hun traff Dan Karlsson første gang. Dette vennskapet utviklet seg og lørdag gifter de seg i Larvik. Etter bryllupet drar de til Gøteborg hvor de har fått sin egen leilighet.

I helgen kommer Dan til Larvik — han er kristen og vil forkynde evangeliet i Betaniamkirken. Se innside.

Jesus og svenske- kongen er sjefene

„Nå er Jesus og Kong Carl XVI Gustaf mine sjefer”. Det er

den tretti-årige Dan Karlsson som sier dette. Han forteller at han vokste opp i et godt harmonisk hjem hvor kristendommen og godheten sto i høysetet, men under oppveksten kom Dan bort i en „moped-gjeng” som ikke alltid var på riktige veier, og etterhvert kom unggutten mer og mer bort fra sin barnetro. Og da han var seksten år bestemte han seg for å reise bort fra både hjem og barnetro. Han ville bli sin egen herre og gå sine egne veier og bli noe her i livet.

Men sjømannslivet var hardt og det kunne mang en gang røyne på og Dan var ikke på

noen måte tilfreds. I de fem årene som han må „flykte” ut i det ukjente levde han bare i nuet. Til sist havnet han på en stor tankbåt som skulle dra jorden rundt. Og reisen ville vare et helt år. Han forteller at om bord på denne båten opplevde han selvransakelsen. Menighetsløsheten over det livet han nå levde trengte rundt ham på alle kanter og han forteller at han ofte følte seg som et jaget dyr. Dette gikk ikke særlig bra i lengden og i Liverpool mønstret Dan av. Nå ville han ta seg en velfortjent ferie og dro til Teneriffa for å slappe av.

— Etter en kveld ute på for-

nøyelser kom jeg tilbake til mitt hotellrom og jeg var ulykkelig. Hva var meningen med livet? Alt jeg hadde lært på søndags-skolen passerte revy for mitt indre blikk. Det var en helt uforklarlig opplevelse og jeg for opp av sengen og ropte: „Jesus, frels meg”. Og det forunderlige var at der nede i ensomheten fikk jeg nå oppleve en fred som jeg ikke trodde var mulig. Og jeg merket hvordan alt det som hadde tynget meg ned ramlet av. Når jeg dagen etter kom ut var det som om jeg så hele tilværelsen i et nytt lys. Hele naturen hadde fått et nytt liv. Jeg var så glad at jeg ordentlig

gikk og jublet og folk tittet rett som det var litt rart på meg. Men det var ikke mulig å holde den gleden som nå hadde fylt meg tilbake.

Dette hendte nede på Teneriffa, på en plass hvor mennesker vanligvis „slår seg rundt” og tømmer glassene. Der fikk Dan sitt liv forandret og dette vil han ikke glemme. I dag er han en brennende kristen som sprer evangeliet over alt hvor det gis anledning. Og han sprer traktater med evangeliet hvor enn han ferdes. For dette har han nesten råket ille ut. Etter å ha gitt fra seg noen traktater til sjøfolk på en

russisk båt ble han truet med å bli anmeldt til det svenske utenriksdepartementet. Russerne ville ikke ta imot noen svensk „propagandalitteratur” fra en toller. Men de russiske sjøfolkene var svært interessert når jeg var ombord forteller Dan.

Men om Dan nå er nektet å spre ut traktater når han er i uniform, så er han ikke rådløs for det. Nå inviterer han istedet de russiske sjøfolkene til menigheten han tilhører. — Jeg er jettelykkelig nå, mitt liv har fått mening. I dag tjener jeg to konger. Jesus, kongernes konge og Carl XVI Gustaf, høyeste sjef for det svenske tollvesenet, sier

Dan „Teneriffa” Karlsson til slutt.

I påsken kommer Dan til Larvik. Her har han funnet „sin flicka” og påskeaften skal Synnøve Berg fra Larvik og Dan Karlsson fra Sverige felte brullup på Ulleberghus. Vielsen skal være i Betania.

Men Dan kommer ikke alene. Sammen med seg har han femti unge fra Smyrna i Göteborg. De skal delta i høytidens møter i Betania. Sammen med sin leder Bo Garderstrand vil de syng, spille og vitne i møtene. Med i gruppen er det bl.a. flere solister og små sanggrupper, og en tidligere popsanger.

10/4-74

Ved

Brede Olsen

begravelse

tirsdag 8. april 1975

Brede Olsen til minne.

I KS. for lørdag 19. april fikk vi den vemodige beskjed om at evangelist Brede Olsen var vandret hjem. Det var han som i februar 1943 fikk lede meg til Gud. Han virket dengang som emissær i Indre Østfold krets av Indremisjon. Han hadde med seg Øivind Hansén også fra Larvik – som var flink i san musikk. Også Brede sang og spilte. Han var dengang gårdsgutt på en gård i Eidsberg. Fra nabogrenda Trømborg nådde ryktene oss om brødrenes vekkelsermøter der. Det ble sagt at ca. to hundre sjeler ble bedt for til frelse i den tiden, men mange av disse falt desverre senere bort igjen. Alt folk i bygda var imidlertid mer eller mindre berørt av vekkelsen. Brødrenes navn var på alles lepper. Det var ikke bare gode rykter om vekkelsen. Djevelen var selvfølgelig interessert i å ødelegge det hele.

Brødrenes friske vekkelersanger ble vidt kjent, og særlig en av dem: «Hva vil du gjøre med Jesus, svar på det spørsmål just nu»... ble meget kjent. På Hebron ble det trangt om plassen, og møtene måtte omplasseres, og settes tett som mulig. Her så man også pinsevenner, som var blant de mest trofaste møtegjengere. Bredes forkynnelse var noe utenom det vanlige i disse kretser, og han ble av mange mer betraktet som en pinsepredikant, enn emissær i Indremisjonen. Han fikk derfor også en del motstand.

Ikke bare inne på bedehuset ble sjeler frelst. Det hendte også at noen overgav seg til Gud ute i snøen på veien hjem fra møtene. Noen overgav seg også hjemme etter at de hadde overvært den alvorlige forkynnelsen i møtene. Brede Olsen hadde også nådegave til å bringe de nyfrelste fram til frelsesvisshet. Da jeg engang spurte ham hvordan han kunne kjenne oss så godt innvendig, svarte han ivrig: «Jeg vet hvordan dere har det, jeg har opplevet det selv». Han hjalp meg meget i den første tid.

Det ble snart klart for oss på den tiden at både Brede Olsen og Øivind Hansén hadde lys over spørsmålet angående menneskets død. De ble da også begge døpt i vann hjemme i Larvik ikke mange år senere. Øivind ble værende i Indremisjonen etter sin død, mens Brede gikk inn i Betania, Larvik. Det ble nå mer stille om ham – han tok det roligere. Men han fikk denne menighets anbefaling som evangelist, og virket en del ved siden av daglig yrke. Hans forkynnelse var klart evangelisk- og synd og nåde- med forsoningen i Kristus som det sentrale. Allerede under vekkelsens dager under krigen, led han av dårlig hjerte, og det ble sagt om ham

at han kunne dø når som helst av dette. Men Herren gav ham altså 30 år til å leve i. Da jeg var i Larvik og vikarierte for Tore Rem en uke i 1968, fikk jeg den glede å hilse på ham igjen. Vi frisket da opp gamle minner fra vekkelsestiden. Det skulle vise seg at det ble siste gang vi fikk snakke med hverandre her på denne jord. Men vi har det store og salige håp at vi skal møte hverandre igjen på den store samlingsdagen i skyene.

Jeg vil blant dem som vil takke Gud for at han sendte sitt redskap Brede Olsen til Østfold i hine dager. Det ble min besøkestid, og det er jeg lykkelig over i dag.

Fred med hans minne.

Guttorm Lien.

torsdag 3. april 1975

Min inderlig kjære elskede mann, min kjære far, svigerfar, vår eigode morfar, bror, svigersønn, svoger og onkel

Brede Olsen

sovnet stille inn i dag i troen på sin Frelser.

Nanset, 2. april 1975

Takk for alt du var for oss

Gerd Olsen

Reidun Håkon
Heidi, Tom Brede, Mona
Kristian Johansen svigerfar
Øvrige familie

Begraves fra Krematoriet tirsdag kl. 12.00.

Vennligst ikke blomster til hjemmet.

ØSTLANDS-POSTEN

onsdag 9. april 1975

Begravelser

Brede Olsen ble i går begravet fra Larvik krematorium under meget stor deltakelse av slekt og venner.

Forstander Knut Bergh forrettet og leste fra Lukas-evangeliets 2. kapittel, 29-30. vers: «Herre, nå lar du din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse». Han tegnet et vakert bilde av avdøde og manet alle til å ta i mot Jesus som frelser, så vi kunne få være med Herren.

Alf Rød sang før og etter talen henholdsvis «Herlige visshet, Jesus er min!» og «Jesus Frelser, los du meg». Forsamlingen sang «Her fra mitt Slon jeg skuer» og «Snart gryr en lys og herlig morgen».

Forstander Bergh la ned krans på den blomstersmykkede bære fra hustru, barn og svigerbarn. Dyreng la ned krans fra menigheten i Betania og takket for Brede Olsen hadde vært for menigheten.

Arbeidskamerater fra Alfr. Andersen bar kisten til det siste hvilested.

Ved graven ble sunget «A, tenk når engang samles skal». Forstander Bergh lyste fred og velsignelse over Brede Olsens minne. Etter begravelsen var det et rikt og godt minnesamvær i Betania.

NR. 32 - LØRDAG 19. APRIL 1975 - 72. ÅRG. - PRIS 1 KRONE

Kristen riksavis

† Hjem til Gud

Brede Olsen, Larvik, fikk etter et kort sykeleie hjemlov 2. april. Til tross for at br. Olsen gjennom en årrekke har lidd av svak helse, kom hans bortgang brått og uventet.

Han ble nær 55 år gammel, så han fikk flytte midt i sine manndoms år. Likevel fikk br. Olsen leve et rikt liv og fikk være til stor velsignelse.

Som ganske ung overgav han seg til Gud og kom meget snart med i de aktives rekker. Etter å ha gjennomgått Indremisjonens bibelskole, reiste han en tid som emissær.

Etter krigen ble han døpt og tillagt menigheten Betania, Larvik, og fikk denne menighets anbefaling som predikant. Som den grundige og bibeltro forkynner han var, fikk han se rike frukter i sin gjerning for Gud, spesielt under krigen fikk han være med i rike vekkestider.

Han frydet seg over Guds ord og elsket det kristne brorskap. I menigheten Betania, Larvik, ble han ofte benyttet som taler, og alle satte stor pris på å lytte til ham når han øste ut av Ordets rikdommer.

Likeledes var Brede Olsen en hjemmets og hverdagens mann. For sin familie, som han satte umåtelig høyt, betydde han meget.

På sin arbeidsplass var han repsektert og avholdt, og fikk av dem alle det beste vitnesbyrd for sin fine ferd som en kristen. Hans bortgang føles som et stort og sårt tap for alle, spesielt for dem som stod ham nær.

Han ble begravet under stor deltakelse tirsdag 8. april, hvor undertegnede forrettet. Hans bære ble etter anmodning fra hans arbeidsplass, båret av hans arbeidskamerater til hans siste hvilested.

Vi ønsker hans hustru Gerd og familien for øvrig all trøst og styrke fra Gud i denne sorg. Også i menigheten Betania, Larvik, etterlater Brede Olsen et stort tomrom.

Vi taker Gud for alt vi fikk gjennom vår bror og lyser fred over hans minne.

Knut Bergh.

Ved

Marit Hansen Just

begravelse

tirsdag 2. september 1975

Nybrøtt

Løssalg kr. 1,50

Dagblad for Larvik og omland-tlf. 8260

— Lørdag 1. november 1975

70 ÅR

Enok Andersen har gått gjennom et langt og hardt liv, men til tross for dette har han holdt seg utrolig bra.

Enok Andersen har gjennom 25 år vært formann på Larvik karroseri fabrikk, som nå er nedlagt. Videre har han i sine unge dager vært med å spilt jazz i Oslo, men slo heller over til mer religiøs musikk form da han ble opptatt i Betania Pinsemenighet for en del år tilbake og der han fortsatt spiller sitt

instrument som er Mandolin. Enok Andersen fylte år onsdag i denne uke, men av forskjellige grunner ble dagen feiret på Trudvang i går.

Begravelse

Ruth Hansen er begravet fra Larvik krematorium under meget stor deltakelse fra slekt og venner. Arne Wisth sang til innledning «Jeg takker og priser deg himmelens Gud» og forsamlingen sang unisont «Sion jeg skuer».

Forstander Willy Torp talte ut fra Johs. evang. 11, 25-26: «Jesus sa til henne: Jeg er oppstandelsen og livet, den som tror på meg, om han enn dør, skal han dog leve og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette? Forstanderen tegnet et vakkert bilde av avdøde som hustru og mor og mante den store forsamlingen til å søke Gud mens det ennå er tid.

Etter talen sang forsamlingen «Takk min Gud for alt som hende» og solisten sang: «Send bud på Ham». Fra menigheten i Betania la eldstebroder Arthur Dyreng en krans på båren med takk for alt hva Ruth hadde vært for menigheten fra sin tidligste ungdom.

Båren ble så ført ut til graven.

Dødsfall

Pastor Jens Petersen, velkjent i Norge og Larvik i 1930-årene, døde onsdag i New York, 77 år gammel. Petersen er først og fremst kjent for sitt virke i pinsevevenene og han var forstander i Betania i Larvik i begynnelsen av 1930. Det var bestandig fullt på Petersens møter i Larvik. Han var akttet og respektert, og forkynte et klart bibelsk budskap. Under krigen gjorde han en meget stor innsats ved å formidle norske radiosendinger til Amerika.

Etter at Petersen forlot Larvik, begynte han som pastor i Stavanger, og donerte senere 30 000 kroner for starting av et ungdomssenter. Hans bror, Knut Petersen, var i mange år forstander ved Philadelphia i Oslo. Jens Petersen fikk også kall til denne tjeneste, men var da allerede godt i gang med arbeidet i Amerika.

Mi kjære mann, min snille, gode pappa, svigerfar, morfar og oldefar

Knut Petersen

gikk hjem til Jesus i dag
Oslo 11. jan. 1981

Edith

Wera Bjørn

Anne og Magne

Knut-Petter

Camilla

Øvrige familie

Begraves fra Østre Aker kirke (Ulven) fredag 16. jan. kl. 13.30.

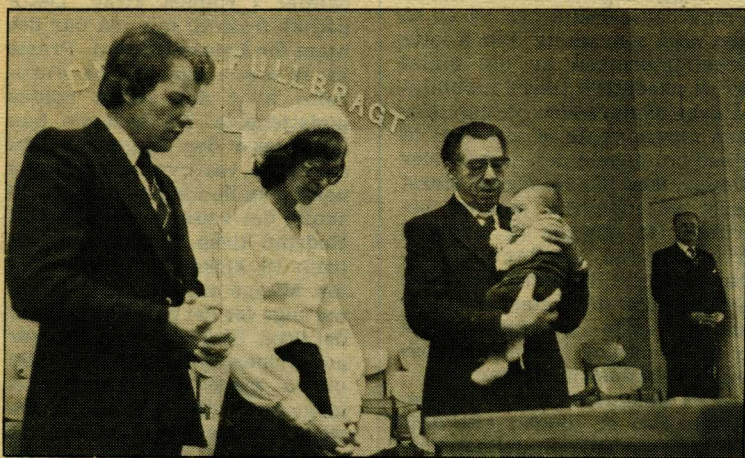
Vennligst ingen blomster til hjemmet. I stedet for blomster og kranser, gjerne en gave til Heimemisjonen i Filadelfia.

Stemningsfylt høytid i by og land

Tilstromningen til byens og distriktets kirker var meget stor i julen, og da spesielt julaften. Juleevangeliet og julens toner er tydeligvis noe folk vil ha med seg, for ribbe, pølse, kalkun, torsk – eller hva det måtte være – fortares. I flere av kirkene var det så fullt at gangene måtte tas i bruk. Men siden det er vanlig

med høyttaler også på disse stedene, nådde juletonene også fram til dem som måtte ta til takke med denne noe kummerlige tilværelse.

Ikke bare prest og organist har vært flittige, også musikk-korps og kor har bidratt til at det ble en stemningsfylt høytid i by og land.

I de mange dissentermenighetene rundt i distriktet ble julen feiret på vanlig måte – med de variasjoner i det sakrale program som kjenner hver enkelt menighet. I Betania inngår barnevelsignelse som en fast del av gudstjenesten 1. juledag. Her foretas den høytidelige handling av forstanderen, Willy Torp. Det er lille Svein Roar Hansen han holder i sine armer, og hans bønn for den lille påhøres med andekthet av foreldrene, Dagny og Svein Ove Hansen.

Foto Oddvar Hansen

Dagny Hanssen og Svein Ove Hansen, begge Larvik, ble viet i Betania Pinsemenighet fredag. Dagen ble feiret privat på Østre Halsen. Paret skal bosette seg på Østre Halsen.

- Mandag 27. oktober 1975

«Vi må ikke bare kreve –
må også yte litt selv»

– Jeg har gått på skjeve i hele mitt liv

Intervju: Einar Nord

– Jeg kan vel si jeg har gått på skjeve hele mitt liv. Fikk poliomyelitt som bite-liten. Var lett angrepet. I dag ville man kunne ha ordnet en slik sak. Det nytter bare lite å tenke på det nå. Får glede seg over alle andre som har fått hjelp og som vil få det. Jeg har klart meg godt. Har alltid likt å gå. Trodde ikke jeg ville kunne klare å sykle. Begynte ikke med det før jeg var 42 år. Om jeg angrer på at jeg ikke begynte med sykkel før? Hadde ikke råd til å kjøpe noen sykkel den gang. Så det er det heller ikke noen grunn til å ergre seg over. Jeg har aldri ergret meg over noe. Ikke vært bitter heller. Har ikke følt at jeg har hatt noen grunn til det. Mitt handikap er beskjedent i forhold til det mange andre må slite med. Jeg går faktisk mye bedre enn mange friske!

Det er Edgar Knudsen som sier dette. Egentlig er han en av hverdagslivets helter. Han vil bare selv utvilsomt frast seg en hver slik benevnelse. Han har i sin tid gått med aviser både morgen og kveld. Har vært på Rutebilsentralen i mange år og senest i flere år ved Impregneringen.

– Det hendte noen klaget over at jeg var sent ute med avisa når det var nysnø og dårlig brøyting. Det syntes jeg var dårlig gjort, sier Edgar Knudsen.

Han gikk med «Tidens Tegn» først i 30-årene. Senere ble det Aftenposten. Han gikk og gikk. Var alltid blid og tilfreds.

– Jeg gikk så jevnt at folk kunne stille klokka etter meg, sier han.

Han har solgt iskrem. Har i det hele tatt alltid gjort noe. Satt sine ære inn på å ikke ligge det offentlige til byrde.

– Jeg forstår ikke i dag hvordan jeg har orket alt sammen.

Mor jattet aldri med meg. Selv om jeg mange ganger kunne synes det var hardt,

mener jeg hun tok det på den rette måten. Jeg har aldri beklaget meg heller.

– Du likte deg på Impregneringen?

– Ja, det var en fin arbeidsplass. Særlig satte jeg stor pris på at mine arbeidskamerater betraktet meg som et vanlig menneske. Som en vanlig arbeidskar. For det hadde jeg ikke vært vant til. Det var Hans Gjertsen som i sin tid fikk meg inn der. Han var i samme situasjon som meg. Det jeg hadde på Bilsentralen var ikke noe å leve

Godt humør må til, sier Edgar Knudsen.

(Foto: Per Nyhus)

av. Ofte er det slik at vi klager på overordnede. Driftsleder Rød på Impregneringen kom aldri med noen beklagelser eller bebreidelser når jeg skulle på Beitostølen. Han skjønte jeg hadde godt av det. Selv om jeg hadde legeattest aldri så mye, er det ikke alltid man møter forståelse.

Jeg sluttet på Impregneringen i 1975. Da holdt ikke ryggen lenger. Etter at jeg hadde gått på skjeve hele mitt liv var slitasjen til å ta og føle på. Og jeg hadde et prinsipp! Jeg skulle

holde på så lenge jeg holdt farten. Når jeg følte at jeg ble en klamp rundt foten, skulle jeg kutte ut.

Jeg har alltid stillet krav til meg selv. I dag er jeg pensjonert, 67 år gammel.

— Du er stadig i full trening for å holde kroppen i form?

— Tre ganger i uken. Mandag går det på bordtennis i Tjølling. Jeg er ikke noe tess, men det er moro.

Tirsdag er det svømming på Frøy. Onsdag er det gymnastikk på Hedrum Ungdomsskole på Hovland. Det er noe som gjør godt.

— Beitostølen har du et spesielt forhold til?

— Det er et flott sted. Har vært der seks ganger. Sist var jeg der på høsten i år. Skal du reise et sted hvor det er likestilling både mellom kvinne og mann og høy og lav, så skal du dra til Beitostølen.

— Du liker å svømme?

— Ja, men jeg ligger mest og plasker på ryggen. Jeg puster for dårlig når jeg ligger på brystet. Det går tregt å snu seg.

— Du er kjent over hele Larvik fra din vandring gate opp og gate ned med aviser eller i andre ærend?

— Jo, det kan nok være litt av hvert. Men det er ikke alt man bør buse ut med. Men jeg vil ikke nekte for at jeg ikke er særlig glad for at det på Bybussen står skilt med «Utgang bak». For meg og likesinnete passer det best å komme inn på bussen. Sette seg ned så nær inngangsdøren som mulig og så gå ut den samme veien. Det blir så plundrete å skulle trave gjennom hele bussen.

— Har du følt ditt handikap som noen alvorlig ulempe?

— Jeg hadde det ikke godt i oppveksten. Ble liksom ikke respektert som menneske. Men når man i blant møtte mennesker som var hyggelige og som forsto at det like gjerne kunne vært dem som hadde hatt et handikap, satte jeg stor pris på det. Jeg hadde forferdelig med kompleksser i oppveksten. I dag er det mye bedre. Samfunnet blir mer og mer oppmerksom på funksjonshemmedes problemer. Selv om man stadig ligger etter på mange måter, er det nesten en revolusjon det som er skjedd. Ikke minst når det gjelder folks oppfatning av en funksjonshemmet. Man blir ikke lenger sett på som noe underlig rart noe som det bare er å støte ut i det ytterste

Jeg har litt mer å si om folk i rullestol. Jeg har igjen vært på Grønholen fjellgård hvor jeg er tre uker hver sommer. Da jeg kom dit i år sa de at man nå ville slutte med å ta i mot folk i rullestol. Jeg vil henstille til Lions om ikke å gjøre dette. Det betyr så meget psykisk for dem som sitter i rullestol å få komme med.

— Skal jeg fortelle litt om tålmodighet, sier Edgar Knudsen.

— Jeg lærte mye av en kar fra Vennesla som jeg var sammen med en uke. Hans handikap var ganske betydelig. Han hadde store problemer med å få klærne av og på seg. Men han skulle greie det selv. Han brukte korsett. La seg på gulvet opp i korsettet og fikk snørt det på seg. Det tok sin tid. Men det foregikk så rolig og stillferdig. Med en helt enestående tålmodighet. Mange kunne lære meget av ham.

— Du bagatelliserer de problemene du har hatt selv?

— Jeg synes jeg har klart meg bra. Har hatt mine stunder, som det heter. Og som sagt: Det er så mange andre som har det så uendelig mye verre. Mitt handikap har på den måten vært beskjedent. Men jeg

Du er kjent over hele Larvik fra din vandring gate opp og gate ned med aviser eller i andre ærend?

— I de gamle bystrøkene så. Ikke i de nye. Nå bor jeg i Dr. Holmsvei i trygdeboligene der. Har det kjempefint. Pleier å gå til byen og ta bussen hjem igjen. Det blir dårlig med sykling. På Beitostølen kunne jeg sykle rundt på den fine banen. Fin trim. Jeg skulle nok ha startet med å sykle før. Men det er splitt melk å snakke om det i dag. Det var broren min som lærte meg å sykle. Ellers så trena jeg i spisepausene. Jeg kunne nok ha skaffet meg en gammel sykkel tidligere, men trodde ikke jeg ville klare det. Men med sykkel er det fint å sette formen sin på prøve.

Nå har jeg for dårlig pust til å drive særlig med sykling. Får se å få rettet opp «kondisen» igjen.

— Er det ikke noe som helst som irriterer deg?

funksjonshemmet. Man blir ikke lenger sett på som noe underlig rart noe som det bare er å støte ut i det ytterste mørke.

I dag synes jeg funksjonshemmede ofte kan kreve for meget. Vi skal ikke glemme at vi må kreve litt av oss selv også. Det blir mange ganger til at man blir dullet med og dullet med. Jeg kommer igjen tilbake til mor. Er glad for at hun ikke jattet med meg. Det ga meg en livsholdning.

— La meg få ta opp et spørsmål, sier Knudsen.

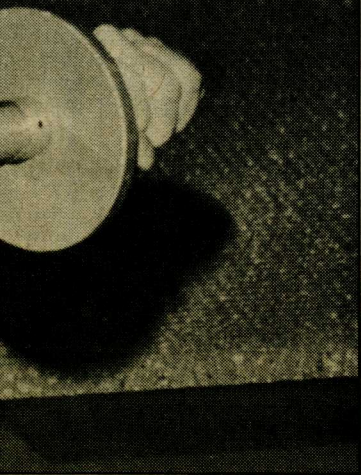
— Det er en god del som er så opptatt av at funksjonshemmede ikke skal gifte seg. Folk i rullestoler og den slags skal ikke behøve ha noen ektefelle. Men oppriktig talt: Hvem trenger mer samvær med andre mennesker enn folk med et handikap! Vi kan nok være hjelpeløse, men tenk hva det betyr å kunne fungere i et eget hjem fremfor i en institusjon!

sagt: Det er så mange andre som har det så uendelig mye verre. Mitt handikap har på den måten vært beskjedent. Men jeg er glad jeg har fått oppleve holdnings-endringen.

— Men en ting vil jeg si: Hvis jeg ikke hadde hatt det kristne livssynet og det gode humøret, hadde det aldri gått. Jeg hadde vært helt på bønn hvis jeg ikke hadde hatt dette.

— Nå angrer jeg på at jeg har latt meg intervjuet. Men jeg vil gjerne fortelle alle hvor mye det betyr at man holder seg i aktivitet. Helseportslag og lignende har betydd utrolig meget. Jo, det gjøres mye for funksjonshemmede i dag. Vi som er i den situasjonen må bare huske på at vi ikke må bli for kravfulle. Vi må yte litt selv, sier Edgar Knudsen.

Mannen som har gått og gått hele sitt liv. Gått på skjeve, som han sier selv. Men som bare i meget liten grad har «gått på trygder»!

(Foto: Bay Anthonsen)

60 år

Gunvor Frøvik fyller 60 år
tirsdag 23. oktober.

Gunvor Frøvik, Frostvedtveien 32, Larvik, fyller 60 år tirsdag 23. oktober. Hun er født i Kolvereid i Trøndelag og vokste opp der.

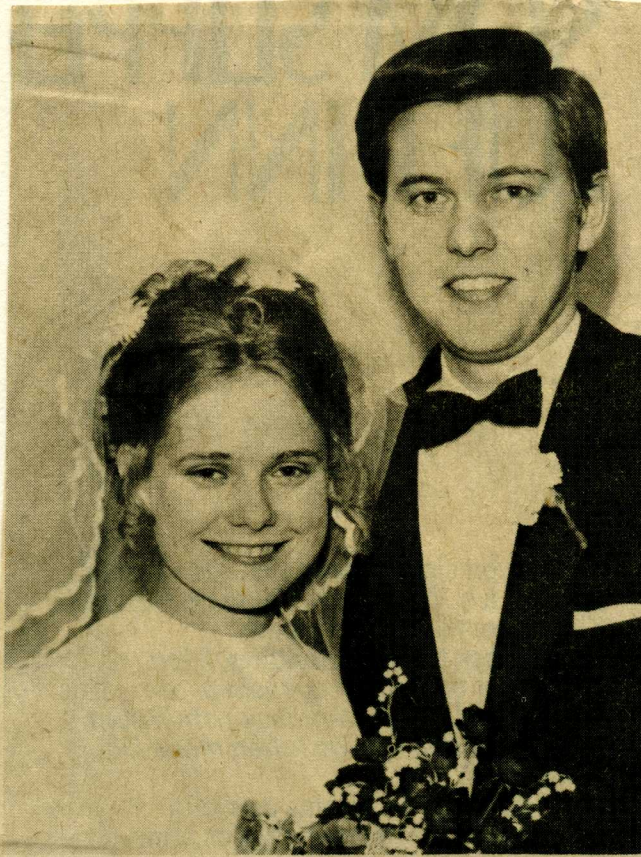
I 1966 flyttet hun og mannen til Larvik. Til da hadde de drevet et småbruk i Trøndelag, men dette ble etterhvert vanskelig, og de flyttet derfor til Larvik hvor også noen av barna hadde slått seg ned. Gunvor Frøvik har 5 barn, og ellers kan vi ta med at hun har drevet litt som hjemmehjelp i Larvikdistriktet. Av interesser er det pinsemenigheten som står henne nærmest, og familien har sitt ådelige hjem i Betania. Gunvor Frøvik sier at hun finner seg vel til rette i Larvikdistriktet, og hun har mange venner her, særlig da innenfor pinsemenigheten. En liten hilsen har Gunvor Frøvik ønske om å komme med siden avisen nå skriver om henne på åremålsdagen, og hennes hilsen til beboere i Larvikdistriktet er hentet fra Profeten Jeremias, 29. kap., 11. og 13 vers: «For jeg vet de tanker jeg tenker om eder, sier Herren, fredstanker og ikke tanker til ulykke, å gi eder fremtid og håp.» «I skal søke mig, og I skal finne meg når I søker mig av hele eders hjerte».

Løssalg 75 øre

Mybrott

Dagblad for Larvik og omland

Nr. 281 — Mandag 6. desember 1971

I Betania lørdag ble bankass. May Brit Hansen og bankass. Arne Rasmussen begge Larvik viet. Dagen ble feiret i Byskogvn. 72, Nanset. De nygifte skal bosette seg på Nanset.

DET ER LYST FOR
husmor Janne Alvilde Ing-
varda Mahn og sjåfør Odd Ar-
thur Svinkerud, begge Larvik.
— telefonassistent Ellen
Rasmussen, Larvik og telefon-
tekniker Arne Fugle, Tøns-
berg.

ØSTLANDS-POSTEN

onsdag 8. september 1971

Ukens brudepar

Ellen, f. Rasmussen
og Arne Fugle.

ØSTLANDS-POSTEN lørdag 9. oktober 1971

ØSTLANDS-POSTEN mandag 19. november 1979

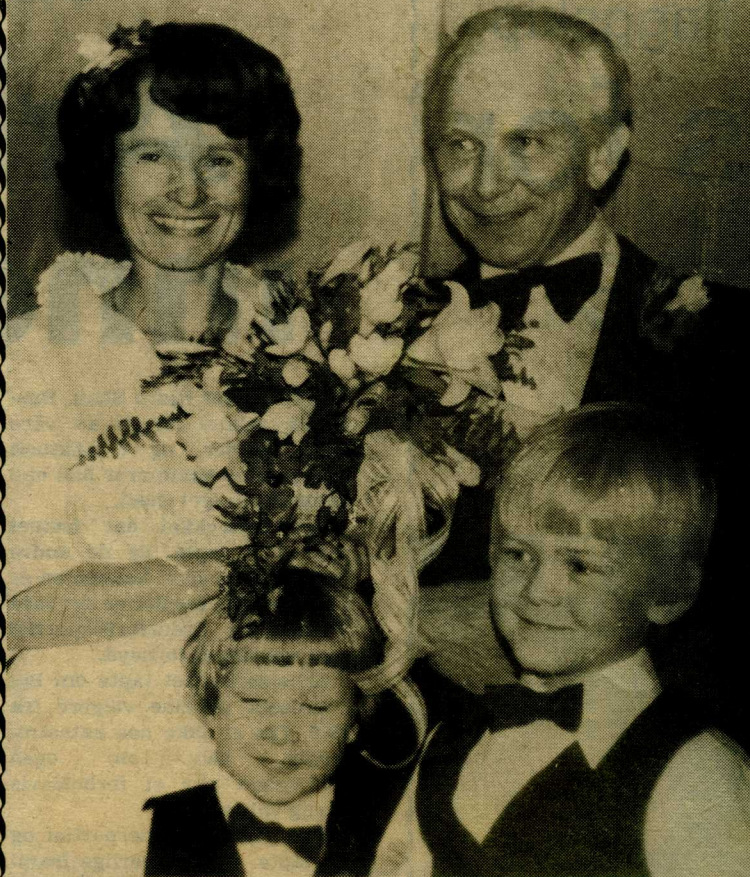

Solveig Sundmyhr
og Finn Hansen.
(Atelier Campbell)

Nr. 268 — Mandag 19. november 1979

Sydbrott
Dagblad for Larvik og omland

Brudebuketten

Solveig Sundmyhr og Finn Hansen ble viet i Tjølling kirke lørdag. Brudesvenner er Kåre og Robin. Dagen ble feiret på Grand Hotel.

Dager og år

60 år

Forstander Willy Torp, Larvik, fyller 60 år torsdag 10. april.

Torp kan se tilbake på velsignelsesrike år i Mesterens tjeneste, først som evangelist i Norge og siden i Sverige og deretter som forstander i flere pinsemenigheter her i landet: Skudeneshavn, Haslum, Brevik, Grimstad og Larvik, hvor han fremdeles virker.

Jeg har kjent Willy Torp helt fra den tiden vi var sammen i Filadelfia, Askim, og derfra fikk han også sin anbefaling til å reise med evangeliet. Det var i 1947. Med sin dype innsikt i Guds

ord, med sin faste overbevisning og sin gudsfrykt, har han fått være mange til hjelp i troens strid.

Willy Torp har den lykke å eie ekte og frisk forkynnerglede, og de emner han behandler i sin undervisning, spenner over et vidt område. Han taler gjerne over bibelaktuelle temaer: Jesu gjenkomst og endetidens begivenheter, forsoningen i Kristus og menighetens liv og virke ilys av Det nye testamente. Det har iblant kostet å stå for de bibelske sannheter, men vissheten om et guddommelig kall har gitt ham styrke og utholdenhet.

Willy Torp har i sin kjære Alma hatt en god støtte, som har stått trofast med under vekslende tider og kår.

Kjære broder Willy! Dine mange venner utover landet ønsker deg hjertelig til lykke med dagen. Må Gud velsigne deg og din familie!

Adresse for dagen: Østre Hågavei 27, 3250 Larvik.

Ragnvald Johansen

Ny brott -

Nr. 82 — Torsdag 10. april 1980

Fra smed til forkynner!

I dag torsdag 10. april, fyller forstander Willy Torp 60 år. De fire siste årene har han betjent pinsemenigheten Betania i Larvik.

Torp vokste opp i Skiptvedt hvor han senere begynte i smedyrket. Han hadde et usedvanlig godt lag med hester, og da han i tillegg ble regnet for å være en virkelig mester i smedfaget, var da også hans hverdag fylt med å sko hester og temme dem. I fritiden var han ofte å finne på travbanen som kusk.

I en alder av 22 år ble han kristen, og han fikk helt nye interesser, og det gikk ikke så lange tiden før han forsto at Gud hadde en spesiell plan med hans liv, og han begynte å reise som evangelist. Rent menneskelig sett så virket nok dette som en lite klok beslutning, men han forteller at han ikke hadde noen annen vei å gå.

I den første tiden virket han rundt om i sine hjemtrakter, for siden å utvide sitt virkefelt til å omfatte hele landet. Rent økonomisk kunne det nok ofte bli smått stell, men han lærte seg tidlig å stole på Guds løfter som holdt uansett hvor vanskelig det syntes å være.

Torp har nå virket over 30 år innen pinsebevegelsen og han har betjent en rekke menigheter som forstander, Bl.a. Skudeneshavn, Haslum, Brevik og Grimstad, og nå altså Larvik.

Det som spesielt kjennetegner hans forkynnelse er den grundighet og forberedelse som ligger bak, og derfor er han da også en ettertraktet bibel-lærer. Noe som mange rundt om på forskjellige bibelskoler har fått nytte godt av.

Men om han er en velkjent bibel-lærer, så er han like kjent for å være en fengende inspirasjonstaler, og den som engang har hørt ham fremføre et budskap inspirert av den hellige ånd, glemmer det aldri.

Fra de byer og steder han har virket rundt om i landet er han kjent som en fredens mann, og han har nydt stor respekt i de andre kristne samfunn, hvor han også har vært en velsett taler.

O.H.

Forstander Willy Torp passerer denne milepel torsdag 10 april. Han er født i Oslo. Sine gutte og ungdomsår tilbragte han i Skiptvedt. Da han som ung mann ble omvendt til Gud, var det mange som ristet betenkt på hodet. Nei, dette vil ikke holde, det er nok ikke lenge så har vi ham tilbake igjen.

Men det viste seg at Gudslivet som hadde begynt å pulsere i hans ånd, sjel og sinn, ble sterkere og sterkere og førte til at et Guds kall om å gå ut i forkynnergjerningen tok til å modnes fram.

Det er nå over 30 år siden Torp forlot smia og ambolten, for å begi seg ut på sin første evangelistferd. Hans første virketid ble i Nord-Norge. Når det gjaldt økonomien var det ikke lett mange ganger, men Han som hadde kalt til gjerningen kom aldri forsent med hjelpen.

Willy Torp har virket både i Norge og Sverige. Han har stått som forstander i Skudmeshavn, Haslum, Brevik, Grimstad og nå de siste 4 år i Betania, Larvik. - Som bibel-lærer er han også meget ættertraktet og blir regnet blandt pinsebevegelsens dyktigste.

Det er alltid berikende å sitte under hans prekestol. Hans prekener er godt forberedt, de gir noe for både tanke og hjerte og har et gedigent innhold. På en sjelden måte forener han de to ting å være en grundig og solid predikant og en fengende inspirasjonstaler. Han er alltid en god taler, men når han under åndens inspirasjon når de store høyder, - da har også de som lytter kjenselen av at de får lytte til et budskap fra Gud.

I disse årene Torp har betjent vår menighet, har vi lært ham å kjenne som en der elsker brorskapet. Han er en bror blandt brødre og er i alle deler en fredens mann. Han har hyrdesinn, og fårene ligger ham på hjertet.

Vi er takknemlige for hva han har fått bety som forstander for vår menighet i Betania og vi ønsker ham og hans familie til lykke med denne merkedag, og ønsker vår bror fortsatt mange gode virkeår i Herrens tjeneste.

H.H.

60 år

Forstander Willy Torp fyller 60 år torsdag 10 april. Han er født i Oslo. Sine gutte og ungdomsår tilbrakte han i Skiptvedt.

Det er nå over 30 år siden Torp forlot smia og ambolten for å begi seg ut på sin første evangelistferd. Hans første virketid ble i Nord-Norge.

Willy Torp virket både i Norge og Sverige. Han har stått som forstander i Skudeneshavn, Haslum, Brevik, Grimstad og nå de siste 4 år i Betania, Larvik. — Som biber-lærer er han også meget ettertraktet og blir regnet blant pinsebevegelsens dyktigste.

Det er alltid berikende å sitte under hans prekestol. Hans prekener er godt forberedt, de gir noe for både tanke og hjerte og har et gedigent innhold. På en sjelden måte forener han de to ting å være en grundig og solid predikant og en fengende inspirasjonstaler. Han er alltid en god taler, men når han under åndens inspirasjon når de store høyder, — da har også de som lytter kjen-

selen av at de får lytte til et budskap fra Gud.

I disse årene Torp har betjent vår menighet, har vi lært ham å kjenne som en der elsker brorskapet. Han er en bror blant brødre og er i alle deler en fredens mann. Han har hyrdesinn, og fårene ligger ham på hjertet.

Vi er takknemlige for hva han har fått bety som forstander for vår menighet i Betania. Vi ønsker ham og hans familie til lykke med denne merkedag, og ønsker vår bror fortsatt mange gode virkeår i Herrens tjeneste.

H.O.H.

H.H.

Nybrott

— Onsdag 9. april 1980

60 år

Willy Henrik Torp, Frankendalsveien 16, Larvik, fyller 60 år torsdag 10. april. Han er født i Oslo og vokste opp i Skiptvedt kommune. For vel 30 år siden reiste han ut for å forkynne, og han har betjent mange pinsemenigheter som forstander. Skudeneshavn fra 1955, Bærum pinsemenighet i 9 år, Brevik 2 år, Grimstad 6 år, og har vært i Larvik i snart 4 år. Han har tre barn hvorav to er med i menigheten, datteren som pianist og musikkleder. Før han reiste ut med evangeliet drev Willy Henrik Torp egen smie i Askim.

Willy Henrik Torp, Larvik, 60 år 10. april.

også trofast med i Betania, Tønsberg.

Tidligere var du forstanderkone med alt som det innebar. Du var med i forskjellige virkegrener, som søndagsskole, juniorarbeid og musikklag. Overalt har du vært godt likt. Det sprudler av deg. Selv om årene nå er gått er det fremdeles liv rundt deg. Du er jo en gledesspreder!

Det er ikke godt å vite hvor haren hopper, ei heller hvor du mamma, stopper. Nå er du og far, Willy Torp, i Spania og hygger dere. Vi unner dere det, selv om det ikke ble helt som dere hadde håpet. Du ble syk da dere kom fram, og måtte på sykehus. Nå er du ute igjen. Håper du får være frisk resten av oppholdet.

Vi er mange, familie og venner som sender deg varme tanker på din store dag, og ser fram til at dere kommer hjem 2. desember. Da blir det mange som vil komme med hjertelige gratulasjoner.

Fremst i rekken stiller jeg meg med en bukett roser idet jeg sier: Gratulerer, mamma med dagen. Jeg er glad i deg.

Adr. f.o.m. 2. desember: Konvallveien 4, 3142 Vestskogen.

Din datter TORIL

70 år

■ Alma Torp fylte 70 år 24. november. 1993

Hvem skulle tro at du har nådd denne milepæl? Du kjører som en ungdom

rundt til venner på besøk, og har alltid en hjelpende hånd å gi. Du har forresten alltid strukket dine hender og ditt hjertelag mye lenger enn du mange ganger selv har hatt krefter til.

En festlig mor er du, det fins neppe maken! Vi barn, svigerbarn og barnebarn er svært glad i deg. Sammen kan vi hygge oss, ha det gøy og også samtale om alvorlige ting. Du er allsidig.

Vanligvis er det en forside og en bakside, men jeg tror du har flere sider enn som så. Du skriver dikt, driver med porseleens- og rosemaling, syr bunader, spiller piano og gitar. Ja, mye mer kunne nevnes. Du er